

Выходитъ во Львовъ що Середы
и Суботы (кромъ рускихъ святы) о
4-й годинѣ по полуночи.

Редакція и администрація єдъ
ч. 15 плацъ Маріїцкій.

Експедиція для мѣстечнихъ пред-
пілніківъ урядженія въ друкарні
Т. Шевченка (улиця Крива Ч. 2 на
1-й поверхѣ).

Всі листы, посылки и рекламиції
залижуть переслати юдъ адресою:
редакція и администрація „Дѣло“
ч. 15 плацъ Маріїцкій.

Дѣло

Клеветникамъ Руси.

I.

Цыарска подорожъ до Галичини звер-
вала увагу ширинъ кругль на нашъ
край. Не толькъ всі галицкій и австрій-
скій але и заграницій дневники живо за-
нимаютъ недалеко вже подорожю Цыар-
скою, а при тоймъ и нашими красивими
сиравами. Треба признати, що подорожъ
Цыаря до Галичини припадає въ пору
живихъ комбінацій політичныхъ, бо не
толькъ въ Австрії отбувається поворотъ
на нову дорогу внутрішньої політики и
оттрається завзята борба межи старымъ
централистичнимъ а новымъ автономі-
стичнимъ чи федералистичнимъ стремле-
ніемъ, але и въ цвітії Европѣ появляється
нове групованье народовъ супротивъ над-
ходящихъ найблизіншихъ а досі еще не-
відомихъ пытань европейскогого ме-
жі народного житя. При тєйній звязі
межи відішлюю въ внутрішнюю політику
соясь природно важутся комбінації
однії політики съ комбінаціями другої.
Зъ той точки пояснили мы вже свого часу
значеніе цыарской подорожи и мы не
верталися до сего предмету, коли въ
дневникарскихъ голосахъ о той подорож-
ї не пробивалася дуже видна тенденція
зловаженію клеветы на Русиновъ. Ти
еще до недавна всіма забутій Русини
не дають теперь отпочинку дневникар-
скимъ языкамъ и найдивоглядій пого-
лоски пускаються въ сильгъ о замѣтрахъ
и стремленіяхъ Русиновъ зъ той причин-
и, що въ Русини постановили яко народъ
новитати Цыара. Мы перші пояснили
причини, для чого Русини новинії высту-
пали яко особий народъ на привітъ
Цыара, и при тоймъ доказались, що
въ тоймъ выступленію никто зъ здорово
мыслихъ не може бачити ікони небудь
демонстрації. Отозва выдана рускимъ
комітетомъ, а промовчана Gazeto-ю Iwow.,
и всіма польскими дневниками, новини
була остаточно кожого переконати, що
Русини далека всяка демонстраційності

по причинѣ пріїзду Цыара, а що тое
выступленіе Русиновъ має бути лише
вразомъ житя руского народа и кождо-
му народови прислугуючого права, на
свой землі Найдостойнішому Гостеви
заявити свою гостинності и высказати свої
чувства любви и вдячности. Тоже спра-
ва та новини бы бути совсѣмъ ясною
для кожного и все блудній вѣсти о якихъ
то демонстраціяхъ Русиновъ новинії буди
утихнути. Тыль часомъ, чимъ близше
находить часть подорожи, тыль частійше
появляються вже не толькъ блудній вѣсти,
але и простій клеветы на Русиновъ. И
такъ недавно межи нашими замѣтили
Pester Lloyd цвіту статю о галицкихъ
Русинахъ переповнену злосливими клеве-
тами на Русиновъ. За пінь повторили
тоте саме и многій польській дневникамъ въ
Gaz. Narodowa подала ту статю въ
новинії текстъ безъ примѣтокъ, якби на
доказати, що та статя вийшла по єй ду-
ху. Поки дамо отповѣдь на ту статю
подаемо си дословно:

„Много дневниківъ віденськихъ —
пише Pester Lloyd — перепечатали сими
дніми дописъ походицу въ мутного же-
рела о галицкихъ Русинахъ, котрій въ
причини цыарской подорожи мають при-
готовити великий демонстрації и захищати
своїмъ поступованьемъ рішучій протестъ
проти польської гегемонії. Тутешній
дневники щадимо базують захочити га-
лицкихъ Русиновъ до такої роботи, щобы
на дѣлѣ поїдати, икъ горячо ісѣють
кінди ческо-польського союза и об'єднанії
Полікобіз до партії війронкості-
тційнихъ. Не треба мати надто великого
такту, ани бути надто альянснимъ, щобы
вже въ загальніо-політичному становищі
не жалѣти надъ подобнимъ замѣромъ.
„Рускої Рады“, если она дѣйство має
сей замѣръ. Припускаємо, що Русини
нетерпільно очікують осушення своїхъ
управлінійськихъ жадань, припускаємо, що
сті ними часто обходяться по мачуши-
ному, але при тоймъ здається намъ, що
сему всему винна лише політика Ру-
синовъ, а теперішніе ихъ поступованія
може толькъ до того причинити,
що утратити симпатію всіхъ тыхъ, що
могутъ похвалити лише таке дѣланьє,
котрого остаточна цвіль не виходить поза
границы держави и ідеї австрійської мо-

нархії. Булобы предѣль блудомъ непри-
изнаніи факту, що теперішній рухъ Ру-
синовъ прибралъ характеръ веоросійского
руху (І) и для того теперішніхъ хвиль
найменше віровѣдна для объявлення
політичної чутвительності. Духъ Го-
лошитківъ, здеси, особено запертія голо-
ши рускимъ молодцамъ въ Россії старається
скріплюти кого духа. Віденські дневники
дуже блудить, скоро хотить познати тен-
денцію и направленіе народныхъ естреміт-
івъ та книжокъ и придергують перес-
таріломъ и утертої фразы. Може бути
правдою, що черезъ довгі літа Русини
були найспоїльнішими и найбільше
відомими народомъ середъ австрійськихъ
народобъ и що въ відомості Галичини не
відомо іншого поняття крімъ двохъ: цві-
са и держава. Але та ступінь альян-
ьбети, той духъ слабкого и бесамонолітного
послуху, котрый єсть виразомъ всіхъ
народобъ стоячихъ на низькій ступені
цивилизації, має свои властивості. За-
всівідомо відома тамъ індивідуа, що
піднімши на вишину образовання цви-
лізаційнихъ народобъ вносить голову по-
надъ споихъ побратимобъ и съ легкостю
адобуваютъ собі вільне на нихъ, —
шпынть, котрый у людей не мають
своїго пересідчення може утворити форми
відомій іому поглядамъ. Бути часу,
коли то першій-лучшій урядникъ при-
пиняє Русинамъ, якъ мають заховувати
ті, коли то Русини черпали свої
пересідчення въ канцелярії начальника по-
літичного поїдія. Тоді удається духов-
енству вхопити владу въ свою руки и
політику фабриканю въ племініяхъ. Р.
1848 видала відома Галичина тлумъ-
селянъ до ради держави, р. 1873 ви-
дала она туда спарадійний синодъ.
Кто же може поручити, що за п'ять або
десятъ літъ не будуть надавати політичні
Русиновъ тону: адвокаты, лікарі и бо-
гатій шляхтичі добре земель? А
чи ж відомо въ Відні, що пасене та
часті будущою інтелігенції рускої іще
нині почести образується въ російськихъ
закладахъ ізуковихъ, а почести въ Ві-
дні повертаються за панеляністичнимъ на-
правленіемъ?“

(Даліше буде.)

ДОПИСЬ.

Зъ Синоцкіхъ горъ. (Синоцка
гімназія і гімназія въ Загаді.) По многихъ
ожиданіяхъ и великихъ трудахъ мѣста

Предплатна „Дѣло“ стоять:
на цвіль робъ . . . 8 зл.
на півъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.
Предплату належить переслати
франко (найлучша поштовими пере-
казомъ) до: Адміністрація час. „Дѣло“.
Оголошенія приймаються по цвіль
6 кр. а. в. бѣдь однією строчкою печаткою.
Рекламації неопечатаній волни
бѣдь порта.
Рукописи не звертаються толькъ на
попереднє застереженіе.
Поодиноке число стоять 10 кр. а. в.

Синока а особено єго бурмистра п. Лад-
ижинського дочекалисѧ отворенія
гімназії въ жвітні Синоку. Вже має бути
и директоръ іменованій, учитель въ
Кракова п. Ямругевичъ.

Не будемо близьше обговорювати сен-
номінaciю, щоби не здавалося, що въ-
ступаємо противъ личності, котрі може
и совсѣмъ безвинні въ теперішній си-
стемѣ, але констатуємо лише фактъ упо-
слідженія Русиновъ въ обсаджуваню на-
віть такихъ посадъ, котрі могли бути
найбогатійше замѣщенії Русинамъ,
такъ більше, що маємо дуже много пре-
красно кваліфікованихъ Русиновъ-учи-
тельївъ, котрі здаються заудієній въкувати
на учительськихъ посадахъ для того лиши-
що они Русини...

Съ 1. січн. мѣсяці розпочинає
новий школиній робъ, тринацятій юдъ
правленіемъ Рады школиній. Отъ часу,
якъ въ перемиській гімназії на підставѣ
установи соймової першій разъ віголосили
ученики на рускій языку въкладовій,
— бѣдь часу інтерпеліції въ тоймъ дѣлѣ
въ львівському соймѣ соп. Ковальськимъ,—
бѣдь того часу не сномінали николи ча-
сописи, щоби на якій небудь гімназії
рускій родити упрашали о рускій па-
ралельки. Видимо забулимо наше
право, або естрадилисѧ на дѣлѣ
заслухи въ тоймъ наглядѣ. Однакожъ не
годиться заслухи нашого права, а смѣло
допоміннати его переведеніє. Где лише
назбирася 25 рускихъ учениківъ, тамъ
попиній ихъ родити съ цвілью енергією
допоміннати руского языка въкладового.
А если где и не можна на передъ знати,
чи набереся толькъ рускихъ учениківъ,
то все таки родити починій візгадати
зъ дирекції списанія протоколу, що они
домагаються руского языка въкладового,
такъ щоби въ сей способѣ: 1) на случаї,
если буде 25 рускихъ учениківъ,—були
зведеній паралельки руки, 2) если не буде
столько учениківъ, бодай щоби останася
акть урядовий, що Русини допомінаються
рускіхъ въкладить, а толькъ задія не-
практичності самого залога не все могутъ

БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ.

Образокъ зъ галицкого житя.

I.

На бѣторони бѣдь давніго шляху,
куда сіїшиги Богданы Хмельницкій юдъ
Зборівъ, прошливав глубокими промъ не-
величів, тиха, але болотиста рѣчка. На
право бѣдь головного шляху горю по падъ-
тимъ промъ, стелите рівна дорога на
юдъ мілъ до бѣлої каплички обведеної
трема старими лінами. Тутъ по-
вертається дорога спускавшися горбкомъ
у пінь и болотами переходить на ста-
реньку греблю. За греблюю піднимася
звіль дзвіга, лісъ геря, везікъ бѣдь
стістомъ глини, а по горѣ місця військовы
рохлинується нещілике село середъ земель-
нихъ садівъ, густихъ лісъ и розлогихъ
бересківъ. Надъ самою греблюю стоїть
піднімъ іконами стоячъ, а на стоячъ
розмальшаний геръ стіківъ диво-жі-
вую ітицею на червоному полі и стіківъ
на пасомъ: камене Голопити. Оттутъ не
хало посыпалось проклонівъ на гін Го-
лопити, а ни за що іншого, якъ за по-
ганий дорогу, що и въ осені и на весні
кінчи: широкодимо глини. Тутъ пы-
львались всі практичніє галицькі устано-
віи о дорогахъ, що саже въ той часъ
бѣдь житя. Голопитка громада

мала давати роботу, а голопиткій дѣлъ
матеріалъ. Станиславъ de Slepowron
Бакушківській іластителъ. Голопитъ я за-
разомъ „przełożony obwarzg dworskiego“
покликавши изъ стародавній вчитель, що
дорогу треба направити глиною а не
якимъ небудь іншимъ матеріаломъ и що
дѣлъ не боронити, громадѣ брати „дѣл-
кої“ глини на напряму дороги. Громада-
не говорили помісъ собою, що тутъ
треба бы и тарасу и камінія загатити
трасовини, але почухавши головы и по-
глинувшись на диво-жівую ітицею під-
коришило короною на червоному полі,
кошили що весни и що осені десятки фіръ
глини, засипували дорогу, гатили гре-
блю, а глина кісля бѣдь дошу и разъ ізъ
разъ розпливавася жовтими смугами по
зеленої муранії. Але припини галицькій
установи о дорогахъ були сповинні: дѣл-
кої материаль, громада кісля, возилъ,
насипували і гатили, а дорога кісля, кісля
непроходима багномъ. Скілько
тутъ осей поломано, скілько коней потра-
шено! А всіжъ таки люди їдуть и
їдуть тю дорогю голопиткію бѣдь
кісці и місця. Та ікже не їхати?
До всіхъ місць отпуштовихъ, до Подка-
занії, до Збараска, до Почаєва, до Зар-
ваниць, — неагадуючи про іншій отпуштовій
и ярмарковій мѣсці — всіводи найближча
дорога на Голопити. А до того що

май бути мокрый и день підъ днімъ
хлюстю въ дошці. Голопитка дорога зновъ
розвинулася, розкласилася. А до того при-
пини: ще бѣдуть си. Антоній у Збара-
зькихъ Бернадінівъ и богато інтелігент-
ніхъ и жіанцькихъ, богомольцівъ по-
реїзджаючи на бѣдуть черезъ Голопити
розвили дорогу до крихти. Въ самъ день
си. Антоній показалося весни коне, по-
тѣшило людівъ, але надъ петрою зновъ
сховалося за густій хмары. Дошь лін-
цілу ічъ ікъ въ ведра. Не могло бути
лучшої пори до си. Монотонний илю-
скоть дніу ажъ закомуєшь до си. А
передѣ не спалося професори. Съ змор-
щеніями бровами, съ захмареніемъ ли-
цею, съ стисненими кулаками сидѣ-
бигъ передъ деревинами столовъ весь па-
лаючи бѣдь кісці и гінаву можъ таки сії-
чина, що падахотіла передъ нимъ широкимъ
поломенемъ. Панъ Семенъ Гайдукъ крѣ-
влю ізъ далеку, темну даль, місця хо-
тіть огністими очима пробити темноту
и ажъ розмочивши Зеніть, громомъ зда-
рати въ недалеку плебанію. Цвіль биг-
аць дрозди зъ десады и крѣво раз-
язи розкидають юдъ нимъ.

„Обіда, обіда — компромітациї“
проговорили панъ Семенъ тихимъ, але
съчачнимъ голосомъ, що більше стиска-
ючи кулаки.

„До мене присялати дика! Дикомъ

охвати ощущенія своего природного права. Жаждоющи безперерывно русскихъ създавать мы не только занимаемся языками народомъ, але и увлекшимо ощущеніе нашихъ правъ, во тѣсды и наши поэты чужую силу за собою и утверждающи на живой

Что пишут газеты?

хочь наилькох гимназий руски па-
ралельки. Деси мы мечтали, а Рада ти-
гнулась, що таї таї сторона має синій.
Про тое тепер, коли Чехи домагаються на-
йти въ самбіз Відні чеснікъ шубль,
попишаюсь при єдині напіхъ днії та
то лято освідчата директорамъ гимна-
зій, що жедако руского накладового
изъка. Тоже не можна приступити, щоби
по гимназіяхъ: въ Тернополі, Береж-
нахъ, Станиславові, Коломаці, Перемы-
ши, Дрогобичі, Самбірѣ, по гимназіяхъ,
де сута по 2 або по 3 паралельки пер-
шої класу, а находити и изъ Саноку не
найшлося 25 отцівъ рускихъ, котрій бы
для синіхъ синікъ не могли домагатися
руской паралельки. Залежить то лише
отъ добреї ваги нашої и отъ солідар-
ного, бтажного наступленія передъ до-
тичною владою. Ми адъляжмо свое, а
про успіхъ на передъ не сомніваймося.
«Толіце а отверстя» хотібы симъ
«сперзницимъ» має бути доприз держ-
авний трибуналъ, котрый мимо далеко
бліжшихъ, переносить признанії Русинамъ
по Львові право на руску народну школу
и додіти до того, що ныніже вже въ раді
школьна мусить клопотатися о туї
школу.

Передъ юлікома дніми бтакнувся
входно-галицькій шляхтич Павло Понель
до п'ятін галицької шляхти, щоби вепе-
вати еї рокесіоналі зробити разомъ раду
и вислали свою обівчу, шляхотеку депу-
тацію на прийти Цісаря. Сей бтаки
появився въ краківському „Слав-ї“ и въ
„Gazetѣ Iwowsk-ї“, за таїкъ подивив
Gazeta Narod. и Dziennik pol. разомъ съ
Арбітрайшими входно-галицькими газетами
польськими криєтъ на „шляхотно урожо-
ныхъ“, якъ писалось изъ давніхъ грамо-
тахъ, що тепер, вже не тії часы, щоби
шляхта виступала яко отрубна каста, що
тепері не єсть середній процікту фео-
далізму, а XIX століттє, що „єть Польши
вже змінилася шляхта разомъ съ плюто-
країю ц мѣцьнствомъ!“ И щожъ пий-
шло въ етого крику? Вийшло тое, що
мусить вийти: крикъ вийшовъ луною, а
шляхта своєю дорогою и будемо мати не
только шляхотеку депутатію, але й шля-
хоткій балъ. Сей факти, якъ не можна
лучше, показау, якъ безсильна входно-
галицька журналістика польска, якъ слаб-
кий, коли не сонебіль, ничтожний си-
нильгъ за польську еспільнобіть. И не
можна двинуватися сему, що такъ сталося.

Наконецъ запытуемъ Васъ, чи не
чували що про дѣвичку буреу изъ Пере-
мышили, котру крылъ. А. Кордасевичъ може
бѣтъ юлькохъ лѣгъ, измѣбралъ заложити?
Для настъ Руспиной, особеню изъ. Сапоц-
наго, есть то краина необходимость, бо у
настъ кто має о чѣмъ, посыпъ свои дѣ-
чата ажъ до Іверона, а кто не має о чѣмъ,
весь ихъ до Перемышили; а якъ изъ Пере-
мышили на Засвию нашій дѣвичатѣ, що
то мають буты женами ешашнійоль ру-
сихъ и материмъ русими, пыховуются,
щѣстно вѣсьма мають будь то въ власного
домаходу, будь то въ часописьми и статій
о всесвѣтѣ Jezusowemъ. Кого стати, дає донь-
ку до конинкту и Гильдъ; и а доньку
мено тамые умѣствятъ. Конинкъ сей має
тобъ передъ школою Засвижкою, що тобъ
само учать, якъ и на Засвию, а кромеъ
того гденище и на инымицѣмъ языцѣ, та
до того еще не баллятъ иль политику ни
изъ чертежанье до всесвѣтѣ Jezusowychъ. Иже
жестельничи будо бы лише, щобы бѣльше
русихъ родитѣли, свои доньки тамъ умѣ-
шали, бо тогда могли бы изгадити и из-
гнati руского языка, чого доси, коли тамъ
зможна дивуватись хиба наинностиполь-
ской журналистки, котра думала, що
черезъ неї можна перевернути край до-
горы ногами и зробити польску соєньль-
вѣтъ пинюю, якъ она була и доси есть.
Польскимъ дневникамъ покрою Gazet-ъ
Nar. и Dziennik-а pol. приснілося, що
шахта польска врослаєть съ мѣщанствомъ
и давно забула на тое, що она вене пата-
хочь не конче вже вене posessionata;
тымъ польскимъ дневникамъ вѣдеси, що
они витворили вже за собою цѣлу поль-
ску демократію. Тымъ часомъ не дастъся
зашеречити, що изъ Галичинѣ сущестніє
брудна шахтетка паста, и мимо хибл-
сихъ крикій Gaz. Nar. и Dzien. pol.
важає себе до винїв бруднимъ тѣломъ
та поки що все таки має свою перешагу
и изъ соймѣ и изъ польской делегації
райхсреторової и изъ всѣхъ краївихъ спра-
вахъ. Хибаки уводять демократичного
гопаристка льбовскога власнованого ідеал-
непраслівого повстання, коли то бѣльша частка
польскихъ голосій спихла пину неудачи
польского повстання на польшу, не показа-
вати наглядно, що демократизмъ дуже —

перекаувати, дикомъ пересыпрати пошамейтъ¹² крикнути вже голосно Семейство
вдаришши кулакомъ о стіль звичай січка
подекотила. „Може ще було прислати
наймичку, кухарку, пастуху... Діка, діса,
оть якого вільнайшою свата? Черезъ дикъ
дає менъ висти, щоби я не спутався до
его дочки, бо, бачь, не для кота сало! Я же
менъ паштюю! Абось, то я що? Підож-
дитъ, ще не таємъ мене побачите. Не
черезъ такій пороги я ступають, та я не
на такихъ помостахъ бувай,”

И встала пань Семенъ та почала ходити по селѣй наспількохъ хатинъ. Вгадалось ему цѣле життя, якимъ образомъ стало передъ его душкою. Вгадалось, що його батько колись бувъ на добрій парохиї, що і була зашколя, того добра, духовного хлібба, несено більшою молодшою клепчечю по широкимъ городамъ, по простиорамъ обістю, безъ журбу заираєтъ глузка та обиринки зъ перковихъ, приносдя, нервъ темпі, пулаками піддатого, не разъ лішиць собї та панеру перковий фелони та властивущий всесо, безкурою... Якщо то боско тоді пропливали літа молодшої, які то збыти не вигадувалися, якій перенерви не виперталася!.. И згоже, послало до шкільни, твоили кидено, що й була збільше волинь „бесідзомъ“. Та и була самъ скілько збрізки и та прородця, такъ і брали,

дуже тупо хапався польского грунту и що
шахотето ще дуже сильний корінь за-
пустило въ організмъ польскої соєспіль-
ності? Чи ж колиший львівсько-польський
демократи не поробились причепами тощо
шляхти, котрої они твердили, вдаєши, со-
ромлитеся? Та чи ж ее въ перший разъ
виступла польска шляхта якъ бтруба ка-
ста и чи не тін то самі днівники вели-
чалися рбць тому назадъ, искъ то певично
и зъ скріпкою парадувала польска шляхта
въ контурахъ на торжествѣ срѣбного пе-
селья? Нинѣ, коли цивілізація Европа
икося, шиншиль окомъ поглинула на ту
кастовиту и коли паніть конгресовий Пе-
селья на таїй поглядъ прикрикли лицо
вехдно-галицька журналистка польска
засоромилася, наразъ тоні кастовити и хо-
тілько ви черезъ одинъ день однімъ
почеркомъ пера вимагати въ польской со-
єспільності. Толькожъ забуває она, що
такій рбць не дзвется николи наразъ, а
що бльше она забуває на тое, що сама жъ
на дѣлѣ въ всѣхъ справахъ країннихъ,
также възьмъ интересобъ вене патоти *et*
possessionatorum. Пригадаймо собї якій
небудь розпрани соймовій чи проекта кра-
ївого устрою, хочьбы пр. громадку и до-
рожину уставу, вѣвъ законы о якихъ не-
будь конкуренціяхъ и т. д., а веюда поба-
чимо, що польска журналистка совсѣмъ
не вступалася за интересами мѣщанства,
або хорони Боже селянства, а твердо и
непоколебимо тягнула „*rydwan swoich
chlebowasow*“⁴. Кто же дальше, искъ не таї
сама журналистка помагає брати жидамъ
перезагу падъ мѣщанствомъ по нашихъ
мѣстахъ и мѣсточкахъ, кто помагає дер-
жати на долинѣ народъ и мѣщанство,
а на верхѣ виставляє „природними за-
ступниками народа“ тихъ самихъ вене
натос, на котрихъ панії кидає кам'янемъ?
Gaz. Nar. и Dzienik pol. приївилисъ
чи приївилисъ до шляхти, откликнувшись
отъ себе всѣ засады демократичній, а имъ
здавалося, що се до нихъ навернулася
шляхта! Таї вехдно-галицько-польска жур-
налистка и досі ще не виробила ніякої
хочь трохи японії програми, котрою рб-
жились відъ шляхотекої партії, она
не має за собою ніякого тямущого и зъор-
ганизованого сторонництва — а нынѣ ді-
ниуся, що шляхта смѣє особливо виступати,
таї сама шляхта, котра черезъ два сильні
органы: *Czas* и *Gazet-y Iwów*, опановує
польску опінію публичну, а інъ краю має
сильне, добре зъорганизоване и своячи цѣлі
свідоме сторонництво!

Коли всходно-галицька журналістика польська соромиться того, що польській елементъ азилчика кастрою середновѣчною и не може твердо стояти на основахъ нової цивілізації, то найкращъ, сама первинъ себе прозовимъ, наїдъ сама по коли-

такъ непригожий для науки, а такъ ложь
щебетанье съ шапокъ, цвѣтами и лѣбѣ-
дями, — проминули и Семенъ засыпать оту-
тины межи „тротуары“. Прийдется Се-
менову „репетуати“. Зъ того часу дѣ-
ялся, врѣсси съ тою вѣстяю лѣзъ
и съ неюческимъ именемъ „репетент“
и не мѣгъ вѣ бѣлье дѣть нигдѣ оторва-
тина. Приходилось ему пересидикувати
Бенъ науку здѣлался ему икою тѣхъ вѣ-
ганскою, томличкою, исподечкою, учитель-
скими непріязнами, алюющими та образ-
ительными людьми, проѣзжая школа ему ста-
торѣка. Только изъ сну шали его до-
школы, садили изъ школы на лавку за-
книжкою, а его думки блѣфали далеко
дѣть сего школьнаго примусу въ веселое
товариство, изъ зелени луги, изъ пышныхъ
городы. Отхочется ему вѣйти
на „кебида“, а налилось его сердце измѣ-
дио гулящаго житя далеко бѣтъ учитель-
скаго ока сердѣцъ охочихъ дружицъ. Поки-
дая Семенъ и школу и книжку и свое
станицкую и пробирается до гамбриновъ
товарищества своихъ, дашихъ школьнаго
иали веселъ „шурмы-бураны“ промѣне-
беззаконное гуланье, а гру изъ гуашки из-
забану изъ карты.

(Даные буд.)

